

Sygn. akt II C 144/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Łodzi , II Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Mariola Kaźmierak

Protokolant: sekr. sąd. Dorota Jankiewicz

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2015 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa S. B.

przeciwko Skarbowi Państwa – Wojewodzie (...)

o 164.806 zł.

1. oddała powództwo;
2. nie obciąża powoda kosztami procesu.

Sygn. akt IIC 144/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 stycznia 2014 roku, skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa – Wojewodzie (...), S. B. wniósł o zasądzenie na jego rzecz :

-77.786 złotych z tytułu odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

-po 585 zł z tytułu renty związanej ze zwiększonymi potrzebami oraz zmniejszeniem się widoków powodzenia na przyszłość, płatnej z góry do dnia 10 – tego każdego miesiąca,

- 80.000 złotych z tytułu zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód wniósł także o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, iż odpowiedzialność pozwanego za zakażenie powoda wirusowym zapaleniem wątroby typu C została przesądzona w prawomocnym wyroku Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 25 marca 2001 roku. W wyroku tym Sąd ustalił także odpowiedzialność pozwanego za szkody mogące wystąpić w przyszłości.

Powód choruje przewlekłe na zapalenie wątroby i w związku z tym ponosi liczne koszty na zakup lekarstw, suplementów, środków czystości, na specjalne wyżywienie, dojazdy do placówek medycznych . Wymagał także opieki osób bliskich przez 214 dni. W pozwie zostały szczegółowo wskazane wyliczenia w tym zakresie. Ponadto dodał, iż w związku z zakażeniem nie może w pełni korzystać z życia, ma liczne ograniczenia , jest zmęczony i osłabiony dlatego też zasadnym jest zasądzenie zadośćuczynienia.

(pozew wraz z uzasadnieniem k- 2-6)

W odpowiedzi na pozew z dnia 27 czerwca 2014 roku pozwany nie uznał powództwa i wniósł o odrzucenie pozwu w części dotyczącej zadośćuczynienia, a w pozostałym zakresie oddalenie powództwa ewentualnie o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Pozwany, przyznając fakt ustalenia jego odpowiedzialności w prawomocnym wyroku, podniósł iż powód nie wykazał jakoby pojawiły się jakiegokolwiek nowe, nieznane w dacie orzekania szkody. Przyznanie zaś przez Sąd zadośćuczynienia związane było z oceną całościową krzywdy powoda w związku z zakażeniem. Brak jest jakichkolwiek dowodów na to, że wystąpiły nowe dolegliwości i nowa krzywda. Pozwany podniósł także zarzut przedawnienia z ostrożności procesowej. Podniósł, iż nawet gdyby przyjąć, że pojawiły się nowe dolegliwości, to rozważane być winny wydatki poniesione w trzyletnim okresie przedawnienia. Roszczenie o wypłatę renty jest nowym żądaniem, niezależnym od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku i uległo przedawnieniu wobec tego, że zdarzenie szkodzące miało miejsce w latach 90 – tych.

(odpowiedź na pozew k- 83-87)

Powód wniósł o nieuwzględnianie wniosku o częściowe odrzucenie pozwu oraz zarzutu przedawnienia z uwagi na to, iż odpowiedzialność wynikająca z wyroku objęta jest 10 – letnim okresem przedawnienia. Na rozprawie w dniu 27 października 2014 roku pełnomocnik powoda doprecyzował stanowisko i wskazał, iż powód dochodzi odszkodowania i zadośćuczynienia za okres 10 lat poprzedzających wytoczenie powództwa, zaś renty od dnia wytoczenia powództwa.

(pismo k- 95-99 i protokół rozprawy k- 123)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 23 marca 2001 roku, w sprawie IC 1143/98 Sąd Okręgowy w Płocku zasądził od Skarbu Państwa – Wojewody (...) na rzecz S. B. kwotę 31.449,23 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 3.175,13 od dnia 29 czerwca 1999 roku, od kwoty 1.834,10 zł od dnia 13 marca 2000 roku i od kwoty 26.440 zł od dnia 23 marca 2001 roku. Sąd ustalił także odpowiedzialność pozwanego za skutki zakażenia powoda podczas pobytu w szpitalu w Ł. w 1994 roku mogące ujawnić się w przyszłości i oddalił powództwo w pozostałej części. W uzasadnieniu Sąd wskazał, iż kwota 25.000 zł stanowi zadośćuczynienie odpowiednie do rozmiaru przebytych cierpień fizycznych i psychicznych oraz takich które będą powodowi towarzyszyć w obawach co do jego przyszłości. Kwota 6.449,23 stanowiła odszkodowanie.

Powód żądał w tym postępowaniu kwoty 70.000 złotych z tytułu zadośćuczynienia i kwoty 30.000 zł odszkodowania za koszty leczenia, diety, przejazdu samochodem.

W toku tegoż postępowania Sąd, na podstawie opinii biegłej do spraw chorób zakaźnych E. S. ustalił, iż najbardziej prawdopodobnym miejscem zakażenia powoda był Oddział Laryngologiczny Szpitala w Ł., gdzie powód przebywał w okresie od 18 do 27 października 1994 roku.

Nieprawidłowe wyniki wątrobowe pojawiły się u powoda już w: październiku 94 roku, następnie w badaniu z dnia 20 grudnia 1996 roku, w badaniach w Szpitalu Miejskim w K. w okresie od 25 sierpnia do 2 września 1998 roku (kiedy to zalecono powodowi leczenie w poradni hepatologicznej). W dniu 30 września 1998 roku wykryto u chorego przeciwciała HCV. W trakcie pobytu powoda w szpitalu (...) w Ł. w dniach od 27 października do 4 listopada 1998 roku rozpoznano marskość wątroby. Powód podjął terapię Interferonem alfa łącznie z preparatem TFX, która zakończyła się w październiku 1999 roku, kiedy to stwierdzono ujemny wynik HCV. Nadal utrzymywały się jednak nieprawidłowe badania wątrobowe. W dacie wyrokowania powód pozostawał pod kontrolą Kliniki (...) w Ł.. Był także częściowo niezdolny do pracy zarobkowej z powodu choroby wątroby. Pobierał rentę oraz podjął pracę w zakładzie pracy chronionej jako pracownik administracyjny.

Badająca powoda w toku procesu biegła, potwierdziła fakt wyleczenia powoda z wzw typu C oraz potwierdziła poważne zmiany histopatologiczne w wątrobie nie rokujące wyzdrowienia. Zaleciła powodowi stosowanie diety białkowo – węglowodanowej i ograniczanie tłuszczów zwierzęcych, co podwyższało koszty wyżywienia o 10 – 20 %.

(wyrok wraz z uzasadnieniem k- 241 i 251-254, opinia biegłej k- 201-206 załączonych akt IC 1143/98)

Na skutek apelacji powoda Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 7 lutego 2002 roku zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Płocku i podwyższył zadośćuczynienie dla powoda o kwotę 10.000 złotych uznając, iż krzywda powoda jest większa niż to ocenił sąd I instancji w związku z niepewnością o przyszłość powoda. Jak wynikało bowiem z opinii biegłej choroba może powrócić. Sąd wziął także dodatkowo pod uwagę niedogodności związane z kontrolami w poradni i stosowaną dietą.

(wyrok Sądu Apelacyjnego wraz z uzasadnieniem k- 306-310 akt IC 1143/98)

Po wydaniu orzeczenia u powoda pojawiły się dolegliwości w postaci wrzodów żołądka, powód stał się nerwowy. W 2009 roku przebył operację usunięcia kamicy woreczka żółciowego. Przebywał w tymże roku 2 razy w szpitalu. Ponownie był hospitalizowany w 2012 roku i 2014 roku. Powód pozostaje na diecie lekkostrawnej. Je wysokogatunkowe produkty. Żona powoda osobno dla niego gotuje. Na ten cel wydaje 800, 1000 złotych miesięcznie. Powód narzeka na bóle brzucha i wątroby.

Powód dojeżdża z miejsca zamieszkania w K. na prywatne wizyty do prof. J. do Ł. 1, 2 razy w roku. Koszt jednej wizyty to 140 złotych. Poza tym pozostaje pod stałą opieką Poradni Przychodni Szpitala im. (...) w Ł. oraz lekarza rodzinnego.

Od 1998 roku powód pobiera rentę inwalidzką i pracuje w zakładzie pracy chronionej. Miał przerwy w pracy z uwagi na liczne zwolnienia lekarskie. Aktualnie renta wynosi 700 zł, a wynagrodzenie 1.200 złotych.

(zeznania świadka E. B. k- 122-122v 00:07:56 – 00:27:01, przesłuchanie powoda k- 165 -165v 00:58:28 -01:14:17)

Powód zamieszkuje wraz z żoną, dorosłą córką i jej rodziną. Z uwagi na to, że stał się bardziej nerwowy zażywa przepisane od lekarza rodzinnego leki na uspokojenie. Zażywa także Essentiale Forte, Controloc i Ketonal. Córka powoda pomaga rodzicom finansowo.

(zeznania świadka K. K. k- 122v 00:29:41 – 00:39:12)

W przeprowadzanych od 2000 roku badaniach krwi powoda nie stwierdzono obecności HCV RNA. W badaniu z kwietnia 2009 roku również. Wynik badania został zweryfikowany przez biegłą H. – S..

(karty informacyjne k- 25-30, k-12 -14 i 117 oraz weryfikacja wyniku k- 132)

Podczas ostatniego z pobytów w Wojewódzkim (...) w Ł. w dniach od 14 do 17 października 2014 roku na Oddziale Chorób Zakaźnych (...), prowadzonym przez ordynatora prof. J. rozpoznano u powoda: inne określone choroby wątroby, stan po skutecznym leczeniu przewlekłego zapalenia wątroby typu C (1998-1999), nadciśnienie tętnicze, stan po wycięciu pęcherzyka żółciowego, otyłość. W karcie informacyjnej odnotowano HCV RNA wykonane kilkakrotnie po leczeniu, ostatnio w 2012 roku – wynik ujemny. Pacjent został wypisany z zaleceniami dalszej opieki w poradni Chorób Wątroby i POZ, diety lekkostrawnej, ze wskazaniem redukcji masy ciała, wykonaniem usg jamy brzusznej co 6 miesięcy.

(karta informacyjna leczenia szpitalnego k- 117-118)

Powód w 1999 roku został całkowicie wyleczony z zapalenia wątroby typu C. Powód należał do grupy pierwszych chorych w Polsce, którym zastosowano terapię Interferonem. Terapia ta okazała się być skuteczna. Utrzymujące się u powoda nieprawidłowe wyniki badań wątroby są obecnie wynikiem niealkoholowej choroby tłuszczeniowej wątroby spowodowanej otyłością powoda. Nie mają one związku z zakażeniem wirusem. Możliwość nawrotu choroby jest tak samo prawdopodobna, jak możliwość ponownego zakażenia. Obecnie zażywane leki hepatoprotekcyjne związane są z chorobą samoistną. Niezdolność do pracy powoda wynika z choroby tłuszczeniowej i nie jest związana z zakażeniem. W związku z zakażeniem powód nie wymaga opieki osób trzecich. Trwały uszczerbek na zdrowiu w związku z zakażeniem nie przekracza 5%. Choroba samoistna powoda nie jest związana z zakażeniem. Są to dwie różne choroby, które mogą przebiegać równolegle. U powoda nie wystąpiły żadne nowe zachorowania będące w związku z zakażeniem wirusem. Aktualnie stan wiedzy na temat zakażeń i choroby powoda jest wyższy, niż w latach poprzednich. Obecnie

podczas zachorowania na wzw typu C zaleca się dietę lekkostrawną, a nie wątrobową. U powoda nie stwierdza się negatywnych skutków leczenia Interferonem. Stwierdzony w poprzedniej opinii w sprawie przed Sądem Okręgowym w Płocku uszczerbek na zdrowiu był wyższy niż obecnie z uwagi na złe wyniki badań wątroby. Aktualnie już wiadomo, że już wtedy istniała, nie wykryta choroba stłuszczeniowa.

(pisemna opinia biegłej H. – S. k- 129-131, ustna k-163 v 00:04:15 – 00:39:30)

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o załączone do akt dokumenty, w tym także urzędowe, których autentyczności żadna ze stron nie kwestionowała, zeznania świadków oraz opinie biegłej specjalisty chorób zakaźnych E. S.. Co do zasady stan faktyczny nie był objęty sporem. Spór pomiędzy stronami ograniczył się do oceny medycznej aktualnego stanu zdrowia powoda, a w szczególności powiązania tegoż stanu z zakażeniem w 1994 roku. W tym też zakresie Sąd oparł się na opinii biegłej H. – S., która badała również powoda w toku poprzedniej sprawy. Biegła posiadając o kilkanaście lat szerszą wiedzę w zakresie zakażeń oraz pełną dokumentację medyczną powoda ustaliła kategorycznie, iż powód jest wyleczony z wzw typu c oraz, że cierpi na samoistną chorobę nie związaną z zakażeniem. Z dużym prawdopodobieństwem wskazała, iż stan taki istniał już w trakcie poprzedniego sporu. Jak bowiem wskazywały wyniki badań wątroby – były one złe jeszcze przed zakażeniem. Sąd ocenia opinię biegłej jako wyczerpującą, rzetelną i poprawną logicznie, a co istotne znajdującą potwierdzenie w dokumentacji medycznej powoda. Wbrew, bowiem twierdzeniom powoda i jego żony (którym to Sąd odmówił wiary w tym zakresie), choroba stłuszczeniowa nie ma związku z zakażeniem, zaś powód został całkowicie wyleczony. Nie sposób powiązać kamicy woreczka żółciowego, czy też owrzodzeń żołądka z zakażeniem sprzed 20 lat.

Dlatego też Sąd oddalił wnioski dowodowe pełnomocnika powoda zgłoszone na ostatniej rozprawie o dopuszczenie dowodu z zeznań dr. J., czy też opinii prywatnej tego lekarza jako złożone jedynie w celu przedłużenia postępowania (art. 207§ 6 w zw. z art. 217 § 3 k.p.c.). Jak wynika bowiem z karty informacyjnej, powołanej wyżej, dr J. będący ordynatorem szpitala, w którym leczy się powód, rozpoznał stan po wyleczeniu powoda z wzw typu c. W żadnej z kart informacyjnych nie zawarta jest informacja jakoby obecny stan wątroby był związany z przebyłym zakażeniem. Skoro zatem Sąd jest w posiadaniu dokumentacji medycznej, prowadzonej przez świadka, przesłuchiwanie świadka w celu zdyskredytowania opinii biegłego specjalisty uznać należy za niedopuszczalne.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powoda o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu chorób zakaźnych jako nieuzasadniony, zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania. Pełnomocnik powoda nie zakwestionował w sposób skuteczny opinii biegłej. Biegła odpowiedziała bowiem na wszystkie pytania zgłoszone w piśmie i w toku rozprawy, wszelkie wątpliwości zostały rozwiązane.

Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 21 listopada 1974 roku sygn. akt II CR 638/74 (OSPika 1975, nr 5, poz. 108) stwierdził, iż nie jest uzasadniony wniosek strony o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego, jeżeli w przekonaniu Sądu opinia wyznaczonego biegłego jest na tyle kategoryczna i przekonująca, że wystarczająco wyjaśnia zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych, zaś w orzeczeniu z dnia 15 lutego 1974 roku w sprawie sygn. akt II CR 817/73 (nie publ.) wyjaśnił, że nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony.

Jako, że ustalono ostatecznie brak związku pomiędzy zakażeniem powoda, a jego obecnym stanem zdrowia, Sąd oddalił także zgłoszony na ostatniej rozprawie wniosek o przesłuchanie świadka A. P. na okoliczność przebiegu leczenia powoda i stanu zdrowia oraz zakresu zwiększonych potrzeb. Na poprzedniej rozprawie pełnomocnik powoda cofnął wniosek o przesłuchanie tegoż świadka, dlatego Sąd nie wzywał go na termin rozprawy w dniu 27 kwietnia 2015 roku. Należy zatem uznać, iż ponowne zgłoszenie wniosku cofniętego miało służyć jedynie przedłużeniu postępowania. Po wtóre okoliczności na które miałyby zeznawać ów świadek zostały dostatecznie wyjaśnione.

Wreszcie też należy wskazać, iż odrębny zapis dr. J. na karcie informacyjnej o dodatnim wyniku badania HCV RNA z kwietnia 2009 roku, nie znajduje potwierdzenia w wyniku tegoż badania, ani w późniejszych zapisach w dokumentacji medycznej. Uznając ten wynik za bardzo istotny, biegła dokonała sprawdzenia i okazało się, że wynik ten był ujemny. Jak już to zostało podniesione gdyby wynik był dodatni znalazłoby to odzwierciedlenie w szerszym omówieniu.

Tymczasem w badaniach późniejszych wskaźnik był ujemny. Zaś w opisie w karcie informacyjnej z października 2014 roku zawarto wprost sformułowanie o wszystkich ujemnych wynikach.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Podstawa prawna odpowiedzialności pozwanego Skarbu Państwa jest nie sporna i została już ustalona w prawomocnym wyroku Sądu Okręgowego, którym to zarówno Sąd jak i strony są związane (art. 365 k.p.c.). Podstawa ta jest uregulowana w przepisie art. 417 k.c. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 września 2004 roku .

Na wstępie zauważyć należy, iż w związku ze stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego zawartym wyroku z dnia 4 grudnia 2001 roku w sprawie sygn. akt SK 18/2000 (OTK 2001/8/256) wprowadzającym odmienne od ugruntowanego w orzecznictwie i doktrynie prawa cywilnego przed wejściem w życie Konstytucji RP rozumienie art. 417 k.c., uznającym iż przepis ten pozostaje w zgodzie z Konstytucją RP , jeżeli rozumiany będzie w ten sposób, że Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie funkcjonariusza państwowego przy wykonywaniu powierzonej mu czynności, ustawodawca w art. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 162, poz. 1962) z dniem 1 września 2004 roku wprowadził zmianę przepisu art. 417 k.c. stanowiąc, iż za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Jednocześnie w przepisie art. 5 ustawy postanowiono, iż do zdarzeń i stanów prawnych powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 417, art. 419, art. 420, art. 420¹, art. 420² i art. 421 ustawy, o której mowa w art. 1, oraz art. 153, art. 160 i art. 161 § 5 ustawy, o której mowa w art. 2, w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Treść wymienionego przepisu wskazuje na to, iż bez względu na czasowe rozłożenie skutków zdarzenia szkodzącego miarodajny jest moment wystąpienia ich przyczyny – którą na gruncie omawianej regulacji są przejawy wykonywania funkcji władczych. Przyjmuje się, że dla naprawienia szkód powstałych przed dniem 1 września 2004 roku, a rozwijających się nawet po tej dacie stosować się będzie przepisy poprzednie, podobnie jak wówczas gdy zdarzenie szkodzące powstało przed 1 września 2004 roku, a jego ujemne skutki powstały lub ujawniły się po tej dacie. (Stanowisko takie zajął prof. K. Pietrzykowski w Komentarzu do art. 417 k.c. Legalis 2005)

Zgodnie z treścią przepisu art. 417 §1 k.c. w dawnym brzmieniu Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez funkcjonariusza państwowego przy wykonywaniu powierzonej mu czynności .

Przesłankami odpowiedzialności Skarbu Państwa na podstawie powołanego wyżej przepisu są :

- wyrządzenie szkody przez funkcjonariusza państwowego w rozumieniu art. 417§2 k.c.;
- normalny związek przyczynowy między działaniem lub zaniechaniem funkcjonariusza a wyrządzoną szkodą ;
- wyrządzenie szkody przy wykonywaniu powierzonej funkcjonariuszowi czynności;
- bezprawność rozumiana jako działanie funkcjonariusza niezgodne z prawem (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 26 kwietnia 2002 wydanym w sprawie sygn. akt II CKN 974/00 LEX nr 54499)

Warunkiem odpowiedzialności Skarbu Państwa jest kumulatywne spełnienie wszystkich wymienionych wyżej przesłanek .

W przekonaniu Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, że aktualnie nie zachodzą przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Wojewodę (...) za zakażenie powoda wirusowym zapaleniem wątroby typu C.

Zakres odpowiedzialności pozwanego, a co za tym idzie wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia określa art. 445 § 1 k.c., który stanowi, iż w wypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Ponieważ jednak powód dostał już znaczne zadośćuczynienie w poprzednim postępowaniu, winien w myśl art. 6 k.c. udowodnić, iż po uprawomocnieniu się poprzedniego orzeczenia nastąpiła nowa szkoda na osobie. W ocenie Sądu powód powyższej okoliczności nie wykazał. Jak wynika bowiem z opinii biegłej nie stwierdza się u powoda żadnych nowych następstw przebytego zapalenia wątroby. Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż krzywda powoda w tym zakresie została już zrekompensowana przyznaniem wcześniej i nie małym zadośćuczynieniem.

Należy bowiem pamiętać o całościowym, kompensacyjnym charakterze zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu naprawienie, poprzez rekompensatę finansową, szkody niemajątkowej wyrażającej się krzywdą w postaci cierpień fizycznych i psychicznych związanych z doznaniem uszczerbkiem na zdrowiu, a wielkość zadośćuczynienia uzależniona jest od rozmiaru doznanej krzywdy czyli m.in. stopnia cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywności, czasu trwania, nieodwracalności następstw i innych okoliczności mających w każdym przypadku charakter indywidualny. Wysokość zadośćuczynienia powinna być odpowiednia, a zatem utrzymana w granicach aktualnych warunków i przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa – takiej interpretacji przepisu wielokrotnie dokonywał zresztą również Sąd Najwyższy m.in. w wyrokach z 26 lutego 1962 r., IV CR 902/61, OSNPCP 1963/5/92; z 24 czerwca 1965 r., I PR 203/65, OSPiKA 1966/4/92; czy z 12 września 2002 r., IV CKN 1266/00, Lex nr 80272). Uwzględnienie wysokości stopy życiowej społeczeństwa przy określeniu wysokości zadośćuczynienia nie może jednak podważać jego kompensacyjnej funkcji (por. wyrok SN z dnia 10 marca 2006 r., IV CSK 80/05, Biul.SN 2006/6/8).

Ma ono zatem nie tylko wynagrodzić cierpienia w przeszłości, ale również kompensować następstwa wypadku na przyszłość będące przewidywanym w chwili orzekania następstwem postępującego rozwoju już stwierdzonych schorzeń. Dlatego też w opiniujący toku sprawy biegły ustala między innymi rokowania. Warto zwrócić uwagę, iż Sąd Apelacyjny w Warszawie podwyższając kwotę zadośćuczynienia wskazał wprost na niepewną przyszłość powoda i jego obawy w tym zakresie. Sąd objął zadośćuczynieniem także niedogodności związane z koniecznością poddawania się badaniom kontrolnym.

Jako, że już w dacie wydawania poprzednich wyroków powód został wyleczony i stan ten nie uległ zmianie wydatki ponoszone przez niego w związku z chorobą wątroby nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z odpowiedzialnością pozwanego. Są one związane z chorobą samoistną. Dlatego też roszczenie oparte o przepis art. 444§ 1 k.c. również podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 444 § 2 k.c. jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty. Renta nie była zasądzona w poprzednim wyroku. Z ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy w Płocku wynikało, iż powód już wówczas utracił zdolność zarobkowania, a mimo to roszczenia nie zgłosił. Obecna niezdolność do pracy nie jest związana z zakażeniem.

Jeśli zaś chodzi o zwiększenie potrzeb, to po wydaniu wyroku w poprzedniej sprawie ich zakres w związku z zakażeniem wzw nie zmienił się. Jak wskazała biegła te wszystkie wydatki, które powód ponosi są związane z chorobą samoistną.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił powództwo.

Sąd nie oceniał zarzutu przedawnienia zgłoszonego przez pozwanego, uznając iż wobec braku nowej szkody i krzywdy powód nie posiada roszczenia, które mogłyby się przedawnić. Przedawnienie bowiem dotyczy roszczeń majątkowych i powoduje niemożność skutecznego dochodzenia roszczenia, jeśli ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie,

podniesie zarzut przedawnienia (art. 117 § 2 k.c.), a zobowiązanie staje się tzw. zobowiązaniem niezupełnym (*obligatio naturalis*).

Ustalenie w sentencji wyroku zasady odpowiedzialności pozwanego za ewentualne szkody przyszłe oznacza, iż przedawnienie zaczyna biec od daty powstania tejże nowej szkody.

Początek biegu przedawnienia rozpoczyna się od chwili, w której poszkodowany dowiedział się z miarodajnych i kompetentnych źródeł o istnieniu określonego typu choroby (np. wirusowe zapalenie wątroby) i jej konsekwencjach dla własnego zdrowia. O dowiedzeniu się o szkodzie można mówić wtedy, gdy poszkodowany zdaje sobie sprawę z ujemnych następstw zdarzenia wskazujących na fakt powstania szkody; inaczej rzecz ujmując, gdy ma świadomość doznanej szkody. Szkada przyszła powstaje nie jednocześnie, lecz dopiero za jakiś czas po zdarzeniu powodującym powstanie szkody, jako jego konieczna konsekwencja. Dopóki tak rozumiane dowiedzenie się o szkodzie nie nastąpi, dopóty bieg przedawnienia w ogóle nie może się rozpocząć (por. wyrok SN z 12 maja 2011 roku, IIICSK 236/10. *Legalis*).

Z uwagi na trudną sytuację majątkową powoda oraz charakter dochodzonego roszczenia, Sąd w oparciu o przepis art. 102 k.p.c. nie obciążył go kosztami procesu.